Цар Тантал якось на бенкет великий
Цехмістра з богів до себе покликав.
Йовиш добре знав політичні нрави,
Кличе Тантала на небесні страви.
І що було там! Небеснеє зало
Зовсім Тантала перехверцювало.
Йовиш тоді свого дорогого гостя
Не хотів пустити без дарів, так просто.
"Проси,— каже він,— що хоч по відході".
"Дозволь мені їсти тут вічнії годи",-
Відповів Тантал. Йовиш аж образивсь:
Тантал аж таке просити наважився.
Та знав він і силу шляхетному слову.
"Хай буде,— сказав,— приходь сюди знову".
Став Тантал відтоді їжу в небі мати,
А там — що лиш хочеш, все можна взяти.
Нектар там солодкий, вина чудесні,
Тут горло смаки солодять небесні,
Тут буйнеє свято, страв різні види,
Що проти них усі панські обіди!
Скрізь тут троянди розкішно пашіють,
Чудні фіміами в повітрі мліють.
У залах тих музи солодкогласні,
Все сам підносить Ганімед прекрасний.
Бахуса момсик танцює пресмішно,
Блазні тут пики корчать превтішно.
І хоч у тім хорі не бував Далольо,
Однак за таких тут кращий Аполло.
Коротко сказавши: чуття тілесні
Тішили млостю ласощі чудесні.
Тантал на все те дивиться свято,
Зітхає тяжко, хоч всього багато.
Корчиться з муки, страхом залитий,
Трясцею наче лютою битий.
Що ж таке сталось? Зверху, крізь хороми,

Спущений камінь завис до сіроми.
Висить важезно над головою
І не дає посидіти в спокою.
Боїться Тантал — як тільки він зрушить,
Зірветься на нього тягар і роздушить.